

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

alamizsna

öregszem már a megszokott motívumok bennem egyre gyakrabban visszajárnak de ismétlések nélkül hogy is lenne bármiféle ritmusa a világnak ha kényes érzékszerveink izgatottan pulzáló felvevőpiaca egyszer csak kiapad és jól bevált közhelyek mentén nő meg a feladat a káoszban széttekinteni és ebben a furcsa idősodrásban lehetsz akár bölcs akár szenilis zseni már ki vagy a külső körülményeknek szolgáltatva hisz hogyan is lehetnél bornírt politikusok s önmaguktól elájult celebek papja legfeljebb talán az örökösen szétszakadt szakma figyelhet még néha oda néhány aktualizált zengeményre amelyekre persze az írástudóknak túlsó része rögtön vicsorog és ez hízelgő is lehet ha hiányzik hogy nem vagy ott legalábbis egy ártatlan vokstra amit némi alamizsna hozna miként a megkergült választásokon egy hevenyészett pörkölt illata így aztán egyre gyakrabban szól egy belső hang végső megtisztulásra barátom menj haza mondanám is ahogy régen a klasszikusok inkább építkez ha lobogna formátumos körvonaladban még némi kedv de nem marad csak a rutin s egyre többet üldögélsz a budin pedig a többiek is ide várnak

alamizsnáldodik

csontvárys az arca mocskos rongya lóg a vállán s jaj egyre közeleg torkomban kezd zakatolni szívem pedig nem vagyok már éppen kisgyerek a pénzt se bánom hiszen a megélhetésnek alsó peremén olykor éttermekig is jutva megélek én és nehéz pénzekért a gyermek is tanul valahol köröttem a táguló akol sem éheznek legtöbb helyen kocsi és lakás értelmes tekintetükben talán csak a relativitás szánt mély árnyékokat de bölcsek és tudják az igazság a legidétlenebb mézesmadzag mely a teremtés óta odavan s mind gyanús ki affektálva túllamentálja a nyomornak is végső soron csak belülről támad harmóniája az őszinte szomorúság tisztos embereknek fáradt lelkében előbb-utóbb úgyis elkopik mivel mélyülő szemekkel hiába alamizsnáldodik részvéte megviselt bukszájában egyszer csak leáll mert mintha megjárnád indiát jótékony gesztusodra dőlni kezd a tömeg baksisért remegésüket akkor ki váltja meg legyenek bár alattomosak vagy szemérmes emberek válogatnod improvizálva így aztán nem lehet és mi jogon bő zavarodban emeled öblös kupádat s válaszod a kérő szónál is jobban motyogod együtt vagyunk megalázva

alamuszi

nézegetem egyre sorvadó karom talán öregkori cukorbetegség hisz ebben a félcivilizált nép is nagyhatalom nem szükséges hozzá éjjel-nappal hamburgert zabálni elég az öröklött génekkel az őszi bágyadt napsütésbe kiállni s tompa tekintettel lesni amint a lombok alól bekanyarodik a mellékutcába az alkony ám lehet hogy alamuszi módon a gyomorrák vad tünetei üzennének azon az ízléstelen kódon melyet érzéketlen vérvételeled után dobna ki a bizonytalan gép ha el is ájulsz legelébb de inkább nem járkálsz arra szemedben az orvosi biznisz gyávasággal mixelve már régóta borsó a falra helyette egy lerobbant presszóban inkább bekapod mindennapi italod növesztve májadban a káros kötőszövetet legfeljebb azt nem érted mitől zsugorodik ha bűnös térfogata egyre inkább megered kedvenc oldaladon az alvást már régóta kihagyva aztán egyre gyakrabban mindenütt viszketésbe kezd a bőröd és mihaszna dolog nagyokat vakarózni ízületi bántalmakkal egyre nehezebben tudod görbe ujjaidat a centrum felé tolni mely ráadásul igazi magyar vándor csak hát már régen leszoktál a ló-hazáról s akkor még ott a grósztata prosztata